

Росіянин за прізвищем, козак за духом

Україна здавна славилась силачами та довгожителлями. І Сарни – одна з багатьох позначок на топографічній карті держави – славетні легендарними жителями. Серед них – ветеран органів внутрішніх справ **Костянтин ПЕРЕСТОРОНІН**.
Минулої п'ятниці, 26 січня, Костянтин Васильович зустрів сторічний ювілей.

Славний життєвий шлях довжиною у вік бере виток у селі Гулявщина тодішньої Кіровоцької області. Костянтин рано осиротів, невдовзі передчасно пішли з життя і брати з сестрою. Юний безбаченко тулився при місцевій школі: там працювала старша сестра, яка померла від кровотечі. Тож зі шкільного коридора його та ще одного малого безхатка не виганяли. Згодом сиротою почала опікуватися татова мама. Їй, як нужденній жінці, на вихованні в якій діти, на Христове Воскресіння завжди приносили млинці. Вони були аж занадто дієтичними, випеченими на сухій, без краплі олії, сковороді, але сироті здавались казковою лакоминою. Згодом незрадлива любов до нізчимних млинців була незрозуміла його дітям.

Росіянин за прізвищем, козак за духом

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

У 1938-му двадцятирічного Костянтина Перестороніна призвали в армію. На бронепоезді в засніженій Карелії відслужив три роки, здійснюючи охорону залізничних мостів стратегічного значення. І хоча сам Костянтин Васильович скромно заперечує участь у радянсько-фінській війні, та все ж факти – річ уперта: п'ятеро товаришів по службі, серед них два українці, полягли під мінометним вогнем з боку фінів. Минули десятиріччя, перш ніж експерти з'ясували, що насправді за гучною назвою «броня» ховався звичайнісінький метал, який пробивала стандартна куля. Тоді цього не знали і думали, що у фінів якісь надпотужні гармати.

За три роки служби в прифронтовій зоні бувало всякого. Якось на безкрайніх карельських просторах загубився бойовий товариш. Ніхто не наважився кинути виклик білому безгоміну, крім витривалого та загартованого Перестороніна, який пробіг на лижах не один десяток кілометрів, поки відшукав однополчанина.

І ось настав великий день – за влучну стрільбу біця Перестороніна нагородили відпусткою. Попри те, що з рідні нікого не залишилось, потяг до батьківщини не згасав. У червні 1941 року приїхав у Гулявщину. А вранці від знайомих, які прибігли здалеку (місця ж глухі) й повідомили, що почували по радіо про напад фа-

шистської Німеччини, дізнався, що всім військовозобов'язаним потрібно повернутися з відпустки.

Попереду були довгі чотири роки війни. З Північної Карелії бронепоезд спрямували на Ленінград: тримали оборону фронту, потім із втратами виходили з оточення. Залізничні комунікації, мости, станції – скрізь диверсійні групи намагались вчинити диверсії, а команда бронепоезда мала все це попередити й забезпечити безперешкодне просування радянських військ.

У 1943-му бронепоезд перекинули під Сталінград, де він зіграв не останню роль в оточенні армії Пау-

люса, а потім разом із фронтом подався на Мелітополь.

Мирне життя Костянтин Пересторонін пов'язав із органами внутрішніх справ. Тож привітати зі знаменним ювілеєм прийшли ветерани органів внутрішніх справ, начальник Сарненського відділу поліції Сергій Смаглюк, міський голова Світлана Усик, члени районної ради Організації ветеранів України на чолі з головою Рінатом Валєєвим. Зворушений довгожитель дякував за теплі слова та подарунки.

«Хай яка страшна війна, вона все-таки виявляє духовну велич людини, яка кидає виклик своєму най-

сильнішому ворогу спадковому – смерті», - писав німецький поет і філософ Генріх Гейне. Костянтин Пересторонін кинув виклик смерті, пройшов горнило війни, а доля відміряла йому довгий вік, подарувала турботливих доньок Людмилу та Ніну. На жаль, пішли з життя дружина та син. Що вдієш? У житті – як на довгій ниві. Проте росіянин за прізвищем, а справжній український лицар за духом, Костянтин Пересторонін не втрачає бадьорості й оптимізму. Ще б пак, адже має п'ятьох внуків і шість правнуків.

Зоя ТИМЦУНІК.
Фото Василя СОСЮКА.